

Η γειτονιά μου, στον άγιο Κασσιανό Λευκωσίας

του Στέλιου Παπαντωνίου

Η γειτονιά μου είναι ο άγιος Κασσιανός Λευκωσίας. Το όνομα παρμένο από την εκκλησία, κτισμένη στα 1854, με την πρώτη τουρκοκρατία. Η γειτονιά, καταστρεμμένη εν πολλοίς εδώ και χρόνια. Το κακό άρχισε από το 1958, συνεχίστηκε το 1963 και της δόθηκε το θανάσιμο το 1974, με το μεγαλύτερο μέρος κατελημμένο από τους Τούρκους αλλά προπάντων καταστρεμμένο, με τα δημοτικά σχολεία, το καμάρι μας, τις εκκλησίες του αγίου Ιακώβου και αγίου Γεωργίου, παλιότερα του αγίου Λουκά, καμένες και ερειπωμένες, μια ερείπωση όχι μόνο του τόπου και του πολιτισμού αλλά προπάντων του χρόνου και του τρόπου της ζωής των ανθρώπων στις παλιές γειτονιές της Χώρας που μύριζαν ανθρωπιά, ομορφιά με τα λουλούδια στους τενεκέδες, τις συκιές φυτρωμένες στις ρωγιές των καλντεριμιών, την αλληλοεκτίμηση με ορδάνοιχτες πάντα τις πόρτες.

Σπίτια χαλασμένα, δρόμοι αδιέξοδοι, οι περβόλες που παίζαμε, τα κατασκευασμένα από τα χέρια μας με σπάγκο δίχτυα του ποδοσφαίρου, τα σπίτια των φίλων, τα μαγαζιά, τα μπακάλικά, το μεγάλο καφενείο «Τα Ελευθέρια», ένα πολύβουο ζωντανό κέντρο επικοινωνίας των γειτόνων, ο «Ορφέας» στο τείχος κι ο «Ολυμπιακός», καμένος τον Ιούνιο του 1958 ύστερα από τουρκική προβοκάτσια. Δρόμοι γεμάτοι παιδιά, μαθητούδια από τα χωριά να ενοικιάζουν καμαρούλες για να μπορούν να φοιτούν στα γυμνάσια, ο αυλόγυρος της εκκλησίας τόπος για μπάλα και πιριλλί, για κωστό και πέντε πέτρες, και μέσα σεβαστοί παπάδες, με τις μικρές και μεγάλες γιορτές, τα εσπερινά και τους όρθρους, τα κοντάκια και τη μεγάλη βδομάδα με τους όπου γης γείτονες να καταφθάνουν.

Πολλοί περιμένουν να πεθάνουμε όσοι ζήσαμε αυτή τη ζωή, γιατί πιστεύουν πως όσοι ευτυχήσαμε στον παράδεισο των παιδικών μας χρόνων στις γειτονιές της Χώρας είμαστε εμπόδιο στην οποιανδήποτε ανελεύθερη κι απάνθρωπη λύση. Και είμαστε.

Γιατί δεν είναι μόνο ο τόπος είναι και ο χρόνος και ο τρόπος.

Οι Τούρκοι κατάστρεψαν τη μισή Λευκωσία εντός των τειχών, την καρδιά της εμπορικής και κοινωνικής ζωής αλλά και την ίδια τη ζωή μας, την ώρα που εμείς προσπαδούσαμε, μαθητές του Γυμνασίου καρπούλι τις νύχτες ή αργότερα με την αυτοσχέδια πολιτοφυλακή, να υπερασπιστούμε τα σπίτια και τις περιουσίες και προπάντων τα γυναικόπαιδα εκατοντάδες, με τις σφαίρες να διαπερνούν τα γέρικα τούβλα και να στέλλουν στο σκοτάδι φίλους και γείτονες.

Τώρα μερικοί νομίζουν πως όλα αγοράζονται, όλα με χρήματα αντικαθίστανται, ή προσβλέπουν σ' ένα μέλλον της Κύπρου χωρίς παρελθόν.

Ελπίζουν στην εκμετάλλευση των γειτονιών, της ομορφιάς, της γραφικότητας, αλλά ακόμα και των παραλιών, των εδαφών, των ιστορικών μνημείων μας, ως τουριστικών κέντρων.